

Arrest

nr. 108 173 van 12 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 oktober 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 13 juni 2011 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 14 juni 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 18 april 2012 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 22 mei 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.4. Bij arrest met nummer X van 10 september 2012 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 19 september 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.6. Verzoeker dient op 10 oktober 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.7. Op 12 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten [Y. K. A.]

[...]

van nationaliteit te zijn : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend op 10.10.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 14.06.2011 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 19.04.2012 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 21.05.2012 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 12.09.2012 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene vervolgens op 10.10.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij een begeleidende brief van zijn advocaat aanbrengt, teneinde zijn tweede asielaanvraag te ondersteunen; betrokkene verder stelt dat zijn problemen, zoals uiteengezet gedurende zijn eerste asielaanvraag, nog steeds actueel zijn; hij van zijn moeder zou vernomen hebben dat zijn zoon, [A.], ontvoerd werd door een Islamitische groepering; betrokkene hieromtrent een document (dd. 04.08.2012) naar voren brengt, waaruit blijkt dat zijn vrouw hiervan aangifte heeft gedaan bij de politie; deze brief echter een gesolliciteerd karakter heeft, aangezien het louter een verklaring betreft van de echtgenote van betrokkene, en de bewijswaarde ervan gering is; betrokkene verder ook een attest van aangifte naar voren brengt (dd. 23.02.2011 en 16.01.2011), betreffende de brandstichting in zijn bakkerij, en de explosie in zijn huis; betrokkene als volgt ook een dreigbrief van een terroristische groepering naar voren brengt, als eveneens een proces verbaal (dd. 27.12.2010), dat werd opgesteld naar aanleiding van deze dreigbrief; betrokkene stelt dat hij deze documenten per post, via zijn vader, zou ontvangen hebben; betrokkene echter over geen enkel begin van bewijs beschikt, teneinde aan te tonen op welke wijze hij deze documenten verkregen heeft; betrokkene dan ook niet kan aantonen dat hij voornoemde documenten niet gedurende zijn vorige asielprocedure had kunnen aanbrengen; er bovendien reeds gedurende de vorige asielaanvraag van betrokkene, door de Belgische asielinstanties, geen geloof kon gehecht worden aan de vluchtmotieven van betrokkene, gezien de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen; de Belgische asielinstanties bovendien opmerkten dat documenten in Irak gemakkelijk op de illegale markt of tegen betaling te verkrijgen zijn; noch voornoemde documenten, noch de huidige verklaringen van betrokken van die aard zijn, dat ze deze appreciaties kunnen wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 25.05.2012 en 24.09.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

2.2. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de Raad de bestreden beslissing te vernietigen en "te willen bevelen het dossier door te sturen naar het Commissariaat generaal". Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) treedt de Raad evenwel op als annulatierechter wanneer hij wordt gevat om uitspraak te doen over de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris. De Raad beschikt bijgevolg niet over de bevoegdheid om verweerder te bevelen de tweede asielaanvraag van verzoeker over te maken aan de commissaris-generaal met het oog op een onderzoek van deze asielaanvraag.

2.3. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name van de motiveringsplicht "zoals bepaald in de wet van 29.07.1991", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting in de synthesesmemorie:

"[...] Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de asielaanvraag van verzoeker onterecht niet in overweging werd genomen en dit omwille van volgende redenen.

Immers verzoeker heeft inderdaad een eerste maal asiel gevraagd in juni 2011 .

Hij werd voornamelijk geweigerd omdat hij zijn asielrelaas niet kon bewijzen met documenten die dit konden onderbouwen.

Na zijn afwijzing door het commissariaat Generaal vroeg verzoeker nog documenten op in Irak om aan te tonen dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat de documenten te laat toekwamen om voor de RVV naar voor te brengen.

Dat verzoeker geen andere keuze had dan een tweede asielaanvraag in te dienen!

Verwerende partij stelt in haar nota het volgende: "Door verzoeker werden, ..., evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van voormeld artikel naar voren gebracht..."

Dat verzoeker hier niet mee akkoord is en hierop wenst te reageren !

Verzoeker is echter van mening dat de nieuw aangebrachte documenten wel degelijk in overweging dienen te worden genomen in het kader van zijn asielaanvraag, en dat deze wel degelijk zijn geloofwaardigheid versterken.

Hij gaat niet akkoord met bovenstaande stelling van DVZen wenst het volgende op te merken.

Verzoeker zijn vorige asielaanvraag is geweigerd omwille van het feit dat men geen geloof hechtte aan de verklaringen van verzoeker.

Verzoeker legde bij zijn tweede asielaanvraag verschillende documenten neer om zijn eerste verklaringen te staven, toch acht DVZ dat ze deze documenten niet in overweging moet nemen.

Dat dit echt onbegrijpelijk is voor verzoeker!

Hij heeft er immers alles aan gedaan om deze documenten bijeen te krijgen en te kunnen bezorgen aan de bevoegde diensten.

Het is dan ook onbegrijpelijk voor verzoeker waarom verwerende partij nu weigert hier rekening mee te houden.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij zich in een vicieuze cirkel bevindt: er is nog steeds sprake van een gegronde vrees in hoofde van verzoeker, indien hij terug dient te keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker heeft er dan ook alles aan gedaan om zijn asielrelaas te staven. Toch blijft het CGVS verwijzen naar zijn eerste asielaanvraag, zonder zelfs rekening te houden met de nieuwe bewijsstukken.

Het lijkt wel alsof, indien men een eerste negatieve beslissing ontvangt van het CGVS, men gedoemd is om een negatieve beslissing te ontvangen m.b.t. een eventuele tweede aanvraag. Zelfs indien men nieuwe elementen en nieuwe documenten naar voor brengt!

Verzoeker kan onmogelijk terugkeren naar zijn land van herkomst! Hij heeft dan ook het nodige gedaan om de nodige bewijsstukken te verzamelen en heeft een nieuwe asielaanvraag ingediend.

Hij heeft gehandeld naar de bevoegde regelgeving, en is van goede wil.

Dat verzoeker thans nog steeds niet terug kan naar zijn land van herkomst.

Hij kan onmogelijk in deze omstandigheden terugkeren. Dat hij verschillende documenten heeft neergelegd. Uit ALLE documenten blijkt dat het leven van verzoeker in gevaar is bij terugkeer naar Irak en bovendien ondersteunen zij compleet zijn asielrelaas wat hij aanvankelijk niet heeft kunnen doen.

Dat dient Vreemdelingenzaken deze ook opsomt maar er verder geen waarde aan hecht om zijn asielaanvraag alsnog in overweging te nemen.

- 1. Begeleidende brief van zijn raadsman.*
- 2. Proces verbaal opgemaakt op 27/12/2010 door het ministerie van binnenlandse zaken*
- 3. Verklaring van aangifte van 23/02/2011*
- 4. Verklaring van aangifte van 4/08/2012*
- 5. Dreigbrief*

Documenten in origineel en met beëdigde vertaling.

Doch stelt DVZ dat ondanks verzoeker deze feiten staft met documenten dit niet in zijn voordeel kan weerhouden worden daar de bewijswaarde gering is omdat deze ook zouden te koop zijn op de illegale markt...

Dat deze documenten nooit zijn onderzocht. Het is toch niet zo omdat er mogelijks documenten te verkrijgen zijn op de zwarte markt dat deze documenten als dusdanig kunnen bestempeld worden zonder dit te onderzoeken, wat in casu niet gebeurd is.

Verzoeker kan met deze documenten aantonen dat hij niet kan terugkeren en dat hij een ernstig risico loopt.

Indien men deze originele documenten niet kan aanvaarden moet men ze minstens onderzoeken en nakijken of het authentieke zijn ja dan neen.

Dat is niet gebeurd , het is toch niet omdat in het verleden in andere dossier valse stukken zijn neergelegd dat de huidige stukken als vals kunnen bestempeld worden zonder deze te onderzoeken op hun authenticiteit.

Verwerende partij stelt in haar nota het volgende: "Verzoeker kan evenmin dienstig voorhouden dat de zogenaamde nieuwe stukken door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet zou zijn onderzocht."

Dat verzoeker hier wel degelijk van overtuigd is!

Het is onbegrijpelijk voor verzoeker waarom de nieuwe neergelegde documenten niet volstaan voor DVZ.

DVZ vermeldt in haar beslissing het volgende : "...noch voornoemde documenten, nog de huidige verklaringen van betrokkene van die aard zijn, dat ze deze appreciaties kunnen wijzigen"

Waarom volstaan deze documenten niet?

De bevoegde diensten merken terecht, op dat in hoofde van een asielaanvrager de verplichting rust om zijn herkomst en asielaanvraag, waar mogelijk, te staven met de nodige documenten.

Verzoeker is van mening dat hij dit ook gedaan heeft!

Verzoeker kan echter op geen enkele manier uit de bestreden beslissing afleiden waarom zij twifelen aan de authenticiteit van de neergelegde documenten!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van de motiveringsplicht !

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

In casu wordt dit niet gedaan. Stellen dat er geen geloof wordt gehecht aan de authenticiteit van de neergelegde documenten is niet voldoende. De verwerende partij moet motiveren waarom zij geen geloof hechten aan de neergelegde documenten en de verklaringen van verzoeker.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984) .Dat de situatie in Irak nog steeds ernstig is en dat de mensenrechten geschonden worden.

Dat er niet getwijfeld werd in de laatste rapporten over het feit dat er mensen willekeurig werden opgepakt, gefolterd, verkracht, enz ...

Dat men bij het nemen van de beslissing hiermee geen rekening heeft gehouden.

Dat de overheid , en andere groepen aanwezig in Irak,nog steeds mensen vervolgd etc ...

De toestand in Irak is thans op zijn minst nog steeds ernstig en zorgwekkend en dient uiterst voorzichtig beoordeeld te worden.

Hij kan onmogelijk terugkeren naar Irak

Er zijn in hoofde van verzoeker dan ook objectieve en subjectieve redenen voorhanden om een geponde vrees voor vervolging te koesteren.

Hij vreest voornamelijk onmiddellijk gearresteerd en opgepakt te worden door de terroristische groep genoemd Islamitische staat Irak en zijn autoriteiten kunnen hem hiertegen niet beschermen.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de materiële motiveringsplicht.

Immers de materiële motivering rust op de gronden van de beslissing. De materiële motiveringplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn!

Dat de motieven van bestreden beslissing in feite en in rechte niet aanvaardbaar zijn !!

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de materiële motiveringsplicht schendt.

De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar , feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) . De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoeker zich nog steeds steunt op zijn initiële asielaanvraag maar dat er zich ondertussen wel nieuwe omstandigheden voordoen en stukken hiervan voorgelegd werden.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel

Dat dienst vreemdelingenzaken op dit vlak dan ook onzorgvuldig is geweest. [...]"

3.2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, vijfde en zevende lid van de Vreemdelingenwet, "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie", waarin "alle aangevoerde middelen worden samengevat", "zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60".

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet – waar in bovenvermelde wetsbepaling naar wordt verwezen – stelt dat “*geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn*”.

In casu maakt verzoeker voor het eerst in de synthesememorie melding van een schending van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de Vreemdelingenwet en van het gelijkheidsbeginsel. Verzoeker toont hierbij niet aan dat hij deze schending ten tijde van de indiening van het verzoekschrift niet kon aanvoeren. Nu verzoeker in gebreke is gebleven de schending van bovenvermelde bepalingen en bovenvermeld beginsel tijdig – met name in zijn inleidend verzoekschrift – op te werpen en evenmin aantoonde dat deze schendingen niet eerder konden worden ingeroepen, zijn deze onderdelen van het middel onontvankelijk. Louter ten overvloede wordt er verder op gewezen dat een middel bestaat uit de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop, volgens verzoeker, deze rechtsregel of dit beginsel wordt geschonden. Verzoeker beperkt er zich toe te verwijzen naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 en het gelijkheidsbeginsel. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel of het ingeroepen beginsel is geschonden door de bestreden beslissing. Wat de formele motiveringsplicht betreft, kan verder worden verwezen naar hetgeen volgt.

3.2.2. De motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) houdt in dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt telkens *in concreto* gemotiveerd waarom de door verzoeker ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag aangebrachte elementen en/of stukken niet worden weerhouden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat “*het onbegrijpelijk [is] waarom de nieuwe neergelegde documenten niet volstaan voor DVZ*”. Specifiek wat de bewijswaarde van de aangebrachte stukken betreft, wordt in de bestreden beslissing – in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt – wel degelijk gesteld op welke grond verweerder deze in twijfel trekt. Zo wordt met betrekking tot de aangifte door zijn echtgenote van de ontvoering van hun zoon gesteld dat dit een loutere verklaring van de echtgenote betreft die daarenboven een gesolliciteerd karakter heeft. Wat de voorgelegde stukken betreft, lijkt verzoeker verder verkeerdelijk in de bestreden beslissing te lezen dat hierin wordt vastgesteld dat deze, omwille van de beschikbaarheid ervan op de illegale markt, niet authentiek of vals zouden zijn. Verweerder heeft aldus evenwel enkel willen aangegeven dat de bewijswaarde van deze stukken gering is omdat in de eerste asielpcedure de verklaringen dienaangaande van verzoeker omwille van tegenstrijdigheden ongeloofwaardig werden geacht en omdat de Belgische asielinstanties reeds opmerkten dat documenten in Irak gemakkelijk op de illegale markt of tegen betaling te verkrijgen zijn. Verder wordt in de bestreden beslissing nog verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt

verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van (de artikelen 2 en 3 van) de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

Verzoeker bracht naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag volgende nieuwe stukken bij:

- een ongedateerde dreigbrief van de groepering *“Islamitische Staat Irak”* gericht van verzoeker;
- een kopie van een proces-verbaal, daterend van 27 december 2010, opgemaakt naar aanleiding van voormelde dreigbrief;
- attesten van aangifte met betrekking tot de explosie in verzoekers huis en de brandstichting in zijn bakkerij, daterend van respectievelijk 16 januari 2011 en 23 februari 2011;
- een attest van aangifte waaruit blijkt dat verzoekers echtgenote heeft verklaard dat hun zoon werd ontvoerd, daterend van 4 augustus 2012;
- een begeleidend schrijven van verzoekers advocaat.

Verzoeker verklaarde bovenstaande documenten van zijn vader te hebben ontvangen via DHL. Hij stelde dat hij de enveloppe waarin de stukken werden opgestuurd thuis heeft laten liggen en dat hij de documenten ongeveer twee weken voorafgaandelijk aan het indienen van zijn tweede asielaanvraag op 10 oktober 2012 heeft ontvangen.

Verzoeker betoogt op algemene wijze dat de voorgelegde stukken dienden te worden aanvaard als nieuwe gegevens omdat deze de verklaringen van zijn eerste asielaanvraag, dewelke door de adjunct van de commissaris-generaal als ongeloofwaardig werden beschouwd, staven. Hij stelt hierbij dat hij *“gehandeld heeft naar de bevoegde regelgeving”*.

In casu dringt de vaststelling zich evenwel op dat, zoals verweerder ook aangaf in de bestreden beslissing, niet blijkt dat verzoeker voormelde documenten niet reeds had kunnen aanbrengen gedurende zijn vorige asielprocedure, met name tot aan het sluiten van de debatten bij de beroepsprocedure voor de Raad op 10 augustus 2012. Het komt de Raad immers niet kennelijk onredelijk voor waar verweerder stelt dat de loutere verklaringen van verzoeker dat hij voormelde documenten per post heeft ontvangen na 10 augustus 2012, zonder hiertoe enig begin van bewijs aan te brengen, niet volstaat om aan te tonen op welke wijze hij de documenten verkregen heeft en dat verzoeker aldus evenmin aannemelijk maakt dat hij deze stukken niet reeds kon voorleggen in het kader van de eerste asielprocedure. Uit de verklaringen afgelegd naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag blijkt dat verzoeker stelde dat hij de enveloppe waarin de stukken werden opgestuurd door zijn vader *“thuis [heeft] laten liggen”*. Van verzoeker – die behoorde te weten dat de wijze en het tijdstip van het opsturen van de als nieuw aangebrachte gegevens relevant is voor de behandeling van zijn tweede asielaanvraag – mocht verwacht worden dat hij alle dienstige gegevens overmaakte teneinde bescherming te bekomen (RvS 6 november 2002, nr. 112.333). Verzoeker beperkt er zich in huidige synthesesmemorie toe louter te stellen dat *“de documenten te laat toekwamen om voor de RVV naar voor te brengen”*, doch blijft wederom in gebreke deze bewering te staven met minstens een begin van bewijs. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat verzoeker de overgemaakte stukken niet reeds op nuttige wijze in het kader van de eerste asielprocedure kon voorleggen. De door verzoeker voorgelegde stukken kunnen weliswaar *“nieuw”* zijn in de zin dat deze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van het bestuur, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze stukken betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van de eerdere asielaanvraag of dat deze stukken niet konden worden aangebracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielverzoek. Deze vaststelling volstaat reeds om te oordelen dat de overgemaakte stukken geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet uitmaken. De Raad merkt in dit verband ook nog op dat het opmerkelijk is dat verzoeker ter terechtzitting voor de Raad in het kader van de eerste asielprocedure op 10 augustus 2012 geen melding maakte van een ontvoering van zijn zoon daar waar hij in het kader van de tweede asielprocedure een stuk bijbrengt dat zijn echtgenote reeds op 4 augustus 2012 hiervan aangifte deed bij de politie. Hij verstreekte hiertoe geen nadere toelichting.

In zoverre verzoeker nog stelt dat het voor hem onbegrijpelijk is waarom verweerder de authenticiteit van de aangebrachte stukken betwist zonder deze ooit te hebben onderzocht, merkt de Raad op dat deze kritiek berust op een verkeerde lezing van de *in casu* bestreden beslissing. Verzoeker verwijst naar de passage in de bestreden beslissing waarin, wat de voorgelegde stukken betreft, wordt gesteld dat *“de Belgische asielinstanties bovendien opmerkten dat documenten in Irak gemakkelijk op de illegale markt of tegen betaling te verkrijgen zijn”*, doch de Raad merkt op dat dit niet impliceert dat verweerder de aangebrachte stukken als valse stukken aanziet. Verweerder heeft, in zijn bevoegdheid om na te gaan of de aangebrachte gegevens blijken kunnen geven van ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade en enige bewijswaarde kan worden toegedicht, enkel rekening gehouden met een opmerking van de asielinstanties dat documenten in Irak makkelijk op de illegale markt of tegen betaling te verkrijgen zijn, in samenhang met de vaststelling door de asielinstanties dat verzoekers vluchtmotieven niet geloofwaardig zijn, gelet op de door hem afgelegde tegenstrijdige verklaringen. Aan de hand van de eerdere beslissingen kan worden onderzocht of het gaat om nieuwe elementen die blijken kunnen geven van ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS 3 november 2009, nr. 4987 (c); RvS 3 mei 2010, nr. 5584 (c)). Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Door de relevantie van de voorgelegde stukken te onderzoeken en deze te beoordelen in het licht van de beslissing van zijn eerste asielaanvraag, overschrijdt verweerder zijn bevoegdheid toegekend door artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet. Specifiek wat het attest van aangifte van verzoekers echtgenote met betrekking tot de ontvoering van hun zoon betreft, geeft verweerder verder ook aan van oordeel te zijn dat dit, gelet op het feit dat het een loutere verklaring van verzoekers echtgenote is en een gesolliciteerd karakter vertoont, slechts een

geringe bewijswaarde kan worden toegekend. Deze beoordeling dient te worden bijgetreden en gelet op dit gegeven en de verdere motivering in de bestreden beslissing dat de asielinstanties reeds opmerkten dat documenten in Irak gemakkelijk op de illegale markt of tegen betaling te verkrijgen zijn, toont verzoeker niet aan dat het kennelijk onredelijk is waar verweerder dit stuk evenmin heeft weerhouden als nieuw gegeven dat een ernstige aanwijzing inhoudt van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook wat de overige voorgelegde stukken betreft, toont verzoeker het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling van verweerder niet aan. Hoe dan ook, verwijst de Raad naar bovenstaande uiteenzetting waar reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat hij de voorgelegde stukken niet had kunnen overmaken in het kader van de eerste asielaanvraag. De voorwaarden met betrekking tot de nieuwe gegevens dienen cumulatief te zijn vervuld.

Waar verzoeker nog op algemene wijze verwijst naar de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst en verweerder verwijst hier geen rekening mee te hebben gehouden, stelt de Raad vast dat het verweerder bij het nemen van de *in casu* bestreden beslissing enkel toekwam de door verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag aangebrachte elementen te beoordelen en na te gaan of deze konden worden beschouwd als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Bij arrest met nummer 87 250 van 10 september 2012 van de Raad werd bovendien reeds vastgesteld dat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet kon worden toegekend. In dit arrest werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt onderworpen te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen gelet op de algemene situatie aldaar. Nu verzoeker daarenboven niet aantoonde dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat er geen nieuwe elementen werden aangebracht waaruit kan worden afgeleid dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kon verweerder volstaan met een verwijzing in de bestreden beslissing naar voormeld arrest van de Raad.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenfinding tot zijn conclusie is gekomen.

De Raad stelt op basis van de stukken van het dossier vast dat verweerder voor elk van de door verzoeker in het kader van tweede asielaanvraag neergelegde stukken is nagegaan of deze konden worden beschouwd als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet en heeft aangegeven om welke redenen hij van oordeel is dat dit niet het geval is. Verzoeker weerlegt deze motivering niet. Er blijkt niet dat een verder onderzoek van de stukken, zoals een verder onderzoek naar de authenticiteit van de stukken, zich opdrong.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS